

Один художник приїжджав  
До моря на етюди.  
І шторм гримів на сто октав,  
І він той шторм намалював,  
І дивувались люди.

Його картина обійшла  
Всі виставки, музеї.  
Неждано слава немала  
Крилом торкнулася чола,  
А він не звик до неї.

Він звик до праці і думок,  
А тут, як грім із неба,  
Відсіль — дзвінок, відтіль — дзвінок,  
І він — майстерню на замок,  
Бо скрізь бувати треба.

І він ходив, і він встигав,  
Його усюди ждали.  
Він мав сто сот нагальних справ,  
Він щедро лаври пожинав,  
А друзі — малювали.

Художник бачив, як вони  
Красиво і розкуто  
Ішли до тої глибини,  
Сягали тої таїни,  
Що він не зміг сягнути.

Він ревнував і лютував,  
Він зачинявсь до ранку,  
Він малював і шматував,  
Він над полотнами ридав

Чолом — в етюдну рамку.

То був страшний, важкий урок  
Відомості і слави.  
Не та рука, не той мазок,  
Не той розлогий плин думок,  
Не той політ уяви.

Але в народі відтепер,  
Кумира сотворивши,  
Усе сприймали як шедевр,  
І так художник в шані вмер,  
До старості доживши.

А невблаганний час минав  
І все судив нещадно:  
Лише етюд, де рокотав  
Безсмертний шторм на сто октав,  
Він залишив нащадкам.

1981

---

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.